

Hej,

Vår katt heter numera Kissbeth eller med alla namn, Kissbeth Randi Felicia. De namnen var bestämda långt innan vi träffade Kissbet den 13 oktober i år. Vi hämtade henne sedan den 14 oktober, vilket var årsdagen av vår förra katts död. Vi bestämde oss för att utnämna 14 januari 2011 till hennes födelsedag.

Från första början var Kissbeth helt rumsren. Det har aldrig varit några problem med lådan. Ett par gånger har hon gjort ifrån sig utomhus också. I princip tar vi ut henne minst en timme varje dag. Det har gått bra att ha henne i sele, i synnerhet sedan vi skaffade en längre sådan, så att hon kan springa långa sträckor. Runt vårt hus i Vilbergen finns det gott om intressanta saker att utforska.

Kissbeth är oförlikneligt tillgiven och kelig, till och med i jämförelse med våra tidigare katter, och så har hon varit under alla de sex veckorna hos oss. Cirka varannan natt sover hon hos Husse och Matte. Det känns nästan som om hon håller reda på vems tur det är att ha henne. Hon är alltså en klar tvåpersonerskatt. Men besökare behandlar hon också med största förtroende och tillgivenhet.

Enligt vår tideräkning är Kissbeth nu drygt tio månader, men vi tycker att hon har en hel del av kattungebeteende kvar. Hon utforskar varje skrymsle av vårt hem, speciellt de högt belägna, med den smidighet och blixtn snabbhet som hör barndomen till. Vi tänker att hon nog har mycket att ta igen i den vägen. Hon far ofta upp så högt att öronen får vika sig för taket. Men ner kommer hon alltid på något sätt. Vi har vant henne vid att det man sätter sig i får man ta sig ur själv. Detta gäller även trädklättring, då jag då och då släpper efter på selen lite mer än tidigare. Ingen av våra tidigare katter har varit så duktig på att klättra ner baklänges som Kissbeth.

Hennes vighet och klättrariver gör att vi inte vågar släppa ut henne ensam på balkongen, där det bara finns galler halvvägs upp mot taket. Hon tigger väldigt ofta om att få komma ut där, men bönerna blir alltså för det mesta obesvarade. Isoleringen runt balkongdörren har hon bit för bit gnagt sönder.

Nyfikenheten och upptäckarivern har alltså varit stor hela tiden, men vi tycker nog att den ökat. Det senaste är att hon upptäckt tjusningen i att klättra i textilier som bonader och hängande kläder. Häromdagen hade hon klättrat uppför en gardin och kommit upp på gardinstången. Denna var dock inte konstruerad för 3,5 kg katt, så den vek sig så att Kissbeth störtade ner med ett brak. Det gav ingen omedelbar lärdom, utan hon har försökt samma bravad några gånger till. Då hann vi dock hejda henne på vägen upp.

Det här sista känns bekymmersamt. Vad kan väl mera hända, när vi inte hinner hejda framfarten? Kan man här ana en orsak till att hon och systemen blev utsatta i skogen? Detta sista har vi förstås ingen tanke på för egen del. Men att inte kunna resa bort ens för en dag känns jobbigt för oss som har alla barn och barnbarn och övrig släkt i Stockholm. Det är illa nog när vi har kortare ärenden i Norrköping eller bara på gården. Hon har flera gånger rymt ut i farstun och ner i källaren när vi båda behövt ut eller kommit hem, så vi får uppbringa all möjlig list för att hindra en upprepning. Det finns fyra trappuppgångar som är sammankopplade här, så det kan vara svårt att hitta henne, när hon rymmer. Värst är att portar ibland lämnas öppna.

Mellan varven är vår älskling dock så lugn och smeksam, och hon tycks ha stort tålamod med oss, när vi hävdar ett par uppföranderegler (aldrig gå på matbordet samt inte klösa annat än på klösmöbeln). Bekymren överskuggas många gånger om av en stor glädje och lycka över vår nya familjemedlem. Det är inte gott för människan att vara utan katt!

Nu undras slutligen: Kan ni tänka er att ta tillbaka Kissbet för någon natt eller två så småningom? Till sommaren har vi kattvaktande grannar på landet, och sen skall hon väl växa till sig med tiden.

Vänliga hälsningar från oss tre.

Agneta och Olle

